

Intérieur.

Later had zij er zenuwachtig om geschreid. Er heerschte in Rose-Cottage een atmosfeer die de rustige en nog onbezoedelde klaarheid van haar jonge levensbegrippen verontrustte en verbijsterde.

* * *

Ellen kraste ijverig penteekeningen voor Maud. Zij zat alleen in de kleine zijkamer, die voor ontbijtkamer diende, wanneer er geen logés waren.

Een rijkdom van rozen, waaraan Rose-Cottage haar naam ontleende, omrankte ook het open venster, waarvoor zij zat te teekenen. Het raam gaf uitzicht op een gedeelte van den tuin, waar het op dat uur van den dag beschaduwd en koel was. Een zomerkoeltje tochtte naar binnen en verfrischte de benauwde atmosfeer in het kleine vertrek. Zij bekeek vergenoegd haar werk. 't Werd zoo wel een aardig teekeningetje, en Maud zou er verrukt over zijn. Zij was zulk een bijzonder lief kind.

Een schaduw viel op het blad papier, en opziende, zag zij Mr. Copper voor het raam staan.

Zij knikte hem glimlachend toe. Gewoonlijk kwam hij niet zoo vroeg uit de city.

— Wat doe je hier? vroeg hij, door het raam naar binnen kijkend.

— Teekenen . . .

— Wat teeken je?

— Een pennekras voor Maud, niet veel bizonders.

Hij opende met zijn sleutel de voordeur en kwam bij haar in de kamer.

— 't Is heel aardig, maar nu is 't af hè?

Zij knikte van neen en werkte ijverig door.

— Maar ik wil nu dat 't af is, plaagde hij. Maar zij liet zich niet storen.

— Je bent een koppig nest, zie ik. Er moet dus geweld gebruikt worden.

Toen zij haar pen even neerlegde, omdat er inkt aan haar vingers was gekomen, pakte hij die weg.

— Toe oom, geef nou terug, ik ben dadelijk klaar, vleide zij.

— Gekheid, je kunt 't straks evengoed afmaken.

Hij hield de pen hoog boven haar bereik

en zij deed een poging hem die afhandig te maken. Hij lachte.

— Dat gaat zoo eenvoudig niet.

Hij legde de penhouder op een kast en greep haar vast, toen zij er naar reiken wilde.

— Mis, zei hij plagend, haar bij de polsen vast houdend.

— Wat bent u flauw, oom, pruilde zij, tegen wil er dank gevangen.

Met een onverhoedsche beweging wrong zij zich bijna los, maar nu greep hij haar om de taille en hield haar stevig tegen zich aan.

— Nu kun je in 't geheel niet weg, zij hij zacht.

De weerstand van haar jonge lichaam prikkelde hem bovenmate.

— Geef me een zoen, dan laat ik je dadelijk vrij, fluisterde hij aan haar oor.

— Oom! . . . zei ze, verschrikt door de hartstocht in zijn stem.

Het bruto verlangen in zijn blik, dreef een donkere bloedstroom in haar gelaat.

— Laat mij los oom, zei ze bevend.

Hij zag dat zij met tranen kampte, maar hij wilde niet dadelijk toegeven.

— Schrik je daar zoo van? zei hij.

Zij wrong zich nu met geweld vrij en hij liet haar los.

De deur had zich even geopend en Mrs. Copper boog naar binnen, maar onmiddellijk trok zij zich snel terug.

Een spottende trek gleed over het gelaat van James Copper, toen hij zijn vrouw zag verdwijnen.

Ellen had nauwelijks het binnenkomen van haar tante bemerkt.

Met bevende vingers voltooide zij haar teekeningetje,

— Vin je dat zóó erg, vroeg hij vleidend, toeziende op haar werk.

Zij antwoordde niets en hij zag een traan vallen op het papier.

— Daar is Maud al, zei hij naar buiten wijzend.

Maud groette levendig en de teekening bemerkend vroeg zij:

— Is dat voor mij, Ellie?

— Ja, antwoordde Ellen, kom 't maar halen.

— Toe, oom James, help me, dan klim ik erin. Maud wierp haar parasol alvast naar binnen.